តាមតំបន់ជាច្រើនក្នុងទឹកដីរបស់យើង » ។ តាមរដ្ឋាភិបាលខ្មែរ, «ភូមិភាគនៅខេត្តស្ទឹងត្រែងនិងរតនគិរី អាចត្រូវចាត់ទុកថាកាន់កាប់តាមផ្លូវយោធានិងរដ្ឋបាល ដោយពលទាហានរបស់លោក», ជាពាក្យបន្ថែមរបស់ឧត្តមសេនិយលន់-នល់ដែលបានបញ្ជាក់ថា នៅតំបន់មណ្ឌលគិរី «ការកាន់កាប់ដោយពលទាហានរបស់លោកលើដែនដីមានច្រើនចំណុច ដែលមានខ្លះជាមូលដ្ឋានសំរាប់គ្រឿងភស្តុភារនិងកងទ័ពពិតៗ, ជាមជ្ឈមណ្ឌលផ្នែកសុខាភិបាលពិតៗ ហើយជាបញ្ជាការដ្ឋានសំរាប់ប្រតិបត្តិការពិតៗក៏មានដែរ» ។ លោកឧត្តមសេនិយលន់-នល់បានគូសបញ្ជាក់បន្ថែមទៀត ក្នុងពាក្យថ្លែងទៅកាន់អ្នកការទូតយួនកុម្មុយនិស្តថា នៅក្នុងតំបន់ទាំងនេះ « ពលទាហានរបស់លោក ដោយតាំងខ្លួនជាម្ចាស់ពិតៗលើតំបន់កាន់កាប់ បានចេញប្រើច្បាប់ទាំងឡាយ ដោយតម្រូវឲ្យអាជ្ញាធរស្របច្បាប់របស់យើង ទាំងរាស្ត្រសាមញ្ញ ទាំងយោធា ស្នើរកការយល់ព្រម ឬការអនុញ្ញាតជាមុនពីពលទាហានរបស់លោក ដើម្បីអាចឆ្លងកាត់តាមតំបន់ទាំងនេះ» ។

កាលពីពីរឆ្នាំមុន, ក្នុងនាមនៃរដ្ឋាភិបាលហាណូយ, ផាម-វ៉ាន់ដុងបានប្រកាសនៅក្នុងសារលិខិតមួយ ចុះថ្ងៃទី៨មិថុនា១៩៦៧ ចំពោះសីហនុថា រដ្ឋាភិបាលហាណូយ «សូមបញ្ជាក់ជាឧឡារិកថា ហាណូយសុខចិត្តទទួលស្គាល់និងគោរពបូរណភាពទឹកដីខ្មែរនៅក្នុងព្រំដែនបច្ចុប្បន្ន» ។ ប្រាំបីថ្ងៃមុននេះ, ថ្ងៃទី៣១ឧសភា១៩៦៧, គណៈកម្មាធិការមជ្ឈឹមនៃរណសិរ្សរំដោះយៀកកុង បានទទួលស្គាល់«ព្រំដែនបច្ចុប្បន្ននៃយួនខាងត្បូងនិងកម្ពុជា», ហើយនៅថ្ងៃទី៦មិថុនា១៩៦៧, ប្រធាននៃរណសិរ្សរំដោះយៀកកុង ង្វៀង-ហ៊ឺ ថ បានអះអាងអំពីការគោរពដល់ព្រំដែនខ្មែរចំពោះសីហនុ តាមសារលិខិតមួយ ដែលនៅក្នុងនោះ ប្រធាននៃរណសិរ្សរំដោះយៀកកុងបានបួងសួងឲ្យ «សម្តេច» និងរាជរដ្ឋាភិបាលខ្មែរ «ជួបប្រទះមហាជោគជ័យក្នុងការរក្សានូវអធិបតេយ្យភាព, ឯករាជភាព, អាព្យាក្រឹតភាព និងបូរណាភាពដែនដីប្រឆាំងនឹងសកម្មភាពឈ្លានពានរបស់ចក្រពត្តិនិយមអាមេរិកាំងនិងបរិវារ» ។ ដូច្នេះពួកកុម្មុយនិស្តយួន មានវិធីយ៉ាងពិសេសដោយឡែក សំរាប់គោរពនូវបូរណាភាពដែនដីនៃប្រទេសជាមិត្តមួយ ។

សេចក្តីរាយការណ៍បានបញ្ជាក់ថា ឧត្តមសេនិយលន់-នល់បានបន្តការបរិយាយទៅអ្នកការទូតយួនកុម្មុយនិស្ត ដោយបញ្ជាក់ភស្តុតាងអំពី «ការកាន់កាប់ពិតប្រាកដ» របស់ពលទាហានយៀកកុង នៅក្នុងខេត្តកំពង់ចាម, ព្រៃវែង, ស្វាយរៀង ព្រមទាំងការតាំងមូលដ្ឋានទាំងឡាយ ។ មន្ត្រីក្រសួងការពារជាតិរបស់សីហនុបានបញ្ជាក់ទៅគូសន្ទនាយៀកកុងថា ជាច្រើនគ្រា ពលទាហានយួនខាងជើងនិងយៀកកុងបានបាញ់ទៅលើកងទ័ពខ្មែរ ដែលបានទៅស្នើរពួកគេ ឲ្យដកថយពីដែនដីខ្មែរហើ

យឲ្យឈប់ជួយ«ខ្មែរក្រហម»នៅក្នុងជួរទ័ព ដែលមានយួនយៀកកុង ដូចជាក្នុងខេត្តពោធិសាត់, កំពង់ស្ពឺ, កំពត, កំពង់ចាម និងឆ្លូង ។

រដ្ឋទូតរបស់យួនហាណូយបានឆ្លើយថា គេសោកស្តាយចំពោះរាល់ឧប្បត្តិហេតុទាំងនេះ ដោយបញ្ជាក់ថា «គេពុំបានដឹងសព្វគ្រប់អំពីឧប្បត្តិហេតុទាំងនេះទេ» ។ ចម្លើយរបស់អង្គទូតយៀកកុង មាននៅក្នុងបន្ទាត់ធំៗ ដូចគ្នានឹងចម្លើយរបស់ង្វៀងធឿងខាងលើ ។ ប៉ុន្តែបើគេអានក្នុងសេចក្តីរាយការណ៍របស់ឧត្តមសេនិយលន់-នល់, អង្គទូតយៀកកុង ង្វៀង-វ៉ាន់ហៀវ បានរំលឹកអំពីឧប្បត្តិហេតុនៅព្រៃតាមោក្នុងខេត្តស្វាយរៀង ដែលតាម ហៀវ «កងយោធពលខេមរភូមិន្ទបានបើកប្រតិបត្តិការប្រឆាំងលើមន្ទីរពេទ្យយៀកកុង», ដោយទទួលស្គាល់របៀបនេះ អំពីការតាំងទីដែលខ្មែរបានចោទប្រកាន់ ។ ឧត្តមសេនិយលន់-នល់បានសងសំដីទៅវិញថា ៖ ក្នុងករណីនេះ «ពុំមែនជាបញ្ហាស្តីពីមន្ទីរពេទ្យទេ ប៉ុន្តែអំពីពលទាហានរបស់លោកដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ប្រដាប់ដោយអាវុធគ្រប់គ្រាន់ ដែលតាំងលេណដ្ឋានតាំងពីយូរឆ្នាំនៅក្នុងតំបន់នេះ ។ កងយោធពលខេមរភូមិន្ទដែលចេញប្រតិបត្តិការ ដែលគ្រាន់តែបំពេញភារកិច្ចរបស់ខ្លួន ដោយស្នើឲ្យពលទាហានរបស់លោកដកថយពីដែនដីខ្មែរ ត្រូវបានវាយប្រហារអស់រយៈពេលច្រើនថ្ងៃ ដោយពលទាហានរបស់លោក ។ កងយោធពលខេមរភូមិន្ទនិងប្រជារាស្ត្រខ្មែរបានទតួលការខូចខាតយ៉ាងច្រើន ទាំងជីវិតមនុស្សទាំងសម្ភារៈ» ។ នៅទីបំផុត ឧត្តមសេនិយលន់-នល់បានប្រកាសចំពោះមុខគូសន្ទនាយួនកុម្មុយនិស្តថា ៖ «ស្ថានភាពក្នុងបច្ចុប្បន្នស្ថិតនៅត្រង់ចំណុចដែលរាស្ត្រខ្មែរទាំងអស់គ្នាងឿងឆ្ងល់ថា តើអ្នកណាជាម្ចាស់លើប្រទេសខ្មែរ រវាងអស់លោកនិងយើង ?» ។

ស្តេចសីហនុពុំបានធ្វើអ្វីទេ ក្រៅពីផ្តល់ការផ្សព្វផ្សាយទូលំទូលាយអំពីសេចក្តីរាយការណ៍នេះ ។ ការតាំងនៅរបស់យៀកកុងនិងយួនខាងជើងបានកើនឡើងនៅក្នុងឆ្នាំនោះ ។ ពីពាក់កណ្តាលទី១ទៅទី២នៃខែកញ្ញា១៩៦៩, ចំនួនសរុបនៃកងកម្លាំងយួនកុម្មុយនិស្តបានកើនឡើង ពី៣២,០០០នាក់ទៅ៤០,០០០នាក់, យោងតាមរបាយការណ៍ ដែលផ្ញើរដោយឧត្តមសេនិយលន់-នល់ ពេលនោះជានាយករដ្ឋមន្ត្រីនិងជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងការពារជាតិ ទៅជូនសីហនុ ហើយដែលត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយតាមទស្សនាវដ្តី<សង្គមរាស្ត្រនិយម> នៅខែតុលា១៩៦៩ ។

នៅសម័យនោះដដែល, ត្រូវនឹងថ្ងៃទី២៥កញ្ញា១៩៦៩, សីហនុបានសំរេចកិច្ចព្រមព្រៀងខាងពាណិជ្ជកម្មនិងការបង់ប្រាក់ ជាមួយរណសិរ្សរំដោះយៀកកុង និងជាមួយរដ្ឋាភិបាលហាណូយ ។ តាមពិត, ជាកិច្ចព្រមព្រៀងមួយមានលក្ខណៈផ្នែកយោធា, ពីព្រោះសីហនុបានអនុញ្ញាតដល់ការរក្សាទុក ៖ មូលដ្ឋានទាំងឡាយក្នុងដែ

នដីខ្មែរ, ការដឹកជញ្ជូននូវគ្រឿងអាវុធនិងយុទ្ធោបករណ៍ រហូតដល់«ទីជំរក» ហើយគាត់បានគ្រោងទុក ការផ្តល់ស្បៀង ជាពិសេសអង្ករ ទៅកងទ័ពព្រៃយៀកកុងនិងកងឯកភាពយួនខាងជើង ។ រហូតដល់ខែមិនា១៩៧០, ជិត៨០%នៃយុទ្ធោបករណ៍ដែលប្រើប្រាស់ដោយពួកយួនកុម្មុយនិស្ត ត្រូវបានបញ្ជូនពីកំពង់ផែកំពង់សោម ជាទីដែលសម្ភារៈទាំងនេះត្រូវបានបញ្ចេញបីនាវាផ្ទុកទំនិញរបស់សូវៀត, ចិន, ប៉ូឡូញ រហូតដល់«ទីជំរក» ដែលតាំងនៅតាមព្រំដែនខ្មែរ-យួនខាងត្បូង ។

នៅថ្ងៃទី៨មករា១៩៧០, សីហនុបានចាកចេញពីក្រុងភ្នំពេញ ដោយគ្មានគ្រោងទុកមុន, ក្នុងសេចក្តីប្រកាសថា ដើម្បីព្យាបាលរោគនៅប្រទេសបារាំង ។ បន្ទាប់ពីការចេញដំណើររបស់សីហនុ, ស្ថានការណ៍មានលក្ខណៈកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរឡើងក្នុងកម្ពុជា ។ នៅថ្ងៃទី១៧កុម្ភៈ១៩៧០, ឯពោធិចិនតុង, មានការចាប់បានជាថ្នាំពេទ្យទម្ងន់១៦តោន ដែលត្រូវសំដៅទៅស្ថានទូតនៃរដ្ឋាភិបាលបដិវត្តន៍បណ្តោះអាសន្នយៀកកុងនៅភ្នំពេញ ។ ស្អែកឡើង, ថ្ងៃទី១៨កុម្ភៈ១៩៧០, ឧត្តមសេនិយលន់-នល់ ដែលជាប្រធានរបស់ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋមន្ត្រីនៃ«រដ្ឋាភិបាលស្រោចស្រង់ជាតិ» បានត្រឡប់មកដល់ភ្នំពេញវិញ បន្ទាប់ពីបានទទួលព្យាបាលរោគនៅប្រទេសបារាំង ។ នៅថ្ងៃទី៨មិនា១៩៧០, មានបាតុកម្មជាច្រើនរបស់សិស្ស ដែលប្រឆាំងជាមួយយៀកកុងនៅខេត្តស្វាយរៀង ។ បីថ្ងៃបន្ទាប់មក, ទី១១មិនា១៩៧០, នៅភ្នំពេញ, ស្ថានទូតយួនខាងជើងនិងស្ថានទូតយៀកកុង ត្រូវបានវាយកំទេចដោយប្រជារាស្ត្រខ្មែរ ដែលក្តៅក្រហាយដោយការកាន់កាប់របស់យៀកកុងនិងយួនខាងជើងលើទឹកដីខ្មែរ ។

នៅថ្ងៃទី១២មិនា១៩៧០, រដ្ឋាភិបាលលន់-នល់ បានស្នើឲ្យយួនហាណូយនិងយៀកកុងដកកងទ័ពរបស់ខ្លួនចេញពីទឹកដីខ្មែរជាកំហិត នៅថ្ងៃទី១៥មិនា១៩៧០ ។ ប៉ុន្តែ, សីហនុបានផ្ញើសារទូរលេខពីក្រុងប៉ារីសទៅក្សត្រីយានីកុសុមៈ ជាម្តាយ ដោយស្តីបន្ទោសដល់បាតុកម្មទាំងឡាយ ហើយផ្តន្ទាទោសដល់រដ្ឋាភិបាលនិងសភាជាតិ ពីហេតុគាំទ្រដល់បាតុកម្ម ដែលប្រឆាំងយួនកុម្មុយនិស្តនេះ ។ នៅថ្ងៃទី១៣មិនា១៩៧០ រដ្ឋាភិបាលលន់-នល់បានសំរេចបញ្ជូនបេសកជនពីររូបមកក្រុងប៉ារីស, អង្គម្ចាស់នរោត្តម-កន្តុល និងយែម-សំបូរ, ដើម្បីបំភ្លឺសីហនុ អំពីព្រឹត្តិការណ៍នៅកម្ពុជា ។ ប៉ុន្តែ, សីហនុបានឲ្យដឹងថា គាត់មិនទទួលជួបបុគ្គលទាំងពីរនេះទេ ។

នៅថ្ងៃទី១៦មិនា១៩៧០, ដោយពុំបានចម្លើយពីពួកយួនកុម្មុយនិស្ត សំរាប់ថ្ងៃទី១៥មិនា, រដ្ឋាភិបាលលន់-នល់បានចាប់ផ្តើមចរចាជាមួយតំណាងរបស់ទូតយួនហាណូយនិងយៀកកុង ។ គណប្រតិភូខ្មែរត្រូវបានដឹកនាំដោយនាយកខាងកិច្ចការផ្ទៃកនយោបាយនៃក្រសួងការបរទេស គី-សុទ្ធ ដែលចូលរួមដោយវរសេនិយត្រី គឹម អេង-គួរុនដេត, អនុសេនិយឯក នាង-សុន និងមន្ត្រីផ្នែកការទូត ម៉ែន-ស៊ុំផាវ ។

រដ្ឋាភិបាលបដិវត្តន៍បណ្តោះអាសន្នយៀកកុងត្រូវបានតំណាងដោយ យ៉-អាញ់ទន់, ជាភារធារី និងអនុលេខាធិការពីររូបនៃស្ថានទូត ង្វៀង-បាឌុង និងង្វៀង-ហ៊្វាងគិញ ។ គណប្រតិភូយួនខាងជើងត្រូវបានតំណាងដោយភារធារី ត្រាន់-វ៉ាន់ទឹក ដែលត្រូវអមដោយអគ្គលេខាធិការនៃស្ថានទូត ង្វៀង-ដាងខា, អនុលេខាធិការពីររូប ផាម-ម៉ាញ់យៀម និងង្វៀង-វ៉ាន់ក្វាង ។

លោកគី-សុទ្ធបានបញ្ជាក់ថា កម្មវត្ថុនៃកិច្ចប្រជុំនេះ ៖ «ជាច់ខាតស្តីអំពីការជម្លៀសចេញនៃពលទាហានយៀកកុងនិងយួនខាងជើងពីដែនដីខ្មែរ ដែលស្នើឡើងដោយរដ្ឋាភិបាល» ។ បន្ទាប់មក, វរសេនិយត្រី គួរុនដេត បានរំលឹកឡើងវិញថា ៖ «តែពីត្រឹមខែតុលា១៩៦៩ មកទល់ថ្ងៃទី១៥មិនា១៩៧០, ឧប្បត្តិហេតុ២៧៧ករណីបានត្រូវបង្កឡើងដោយពលទាហានយៀកកុងនិងយួនខាងជើង, ដែល២២០ករ-ណីក្នុងខេត្តរតនគីរី បានបណ្តាលឲ្យខ្មែរស្លាប់១៥នាក់ និងរបួស១៣៧នាក់ ។ ក្នុងពេលថ្មីៗនេះទៀត, អាជ្ញាធរតាមព្រំដែនបានឲ្យដំណឹងពីការតាំងទីនៃពលទាហានយៀកកុងនិងយួនខាងជើងយ៉ាងសន្ធឹកសន្ធាប់ ព្រមតាំងឃ្លាំងតម្កល់នូវគ្រឿងអា-វុធ, ស្បៀងអាហារ និងគ្រាប់រំសេវ» ។

«បន្ទាប់ពីសំណើររកការដកថយនៃពលទាហានទាំងនេះ ដែលស្នើរឡើងដោយរដ្ឋាភិបាល, អាជ្ញាធរតាមព្រំដែនរបស់យើងបានឲ្យសញ្ញាថា នៅព្រឹកព្រលឹមថ្ងៃទី១៥មិនា១៩៧០, ពុំមានវិធានការណ៍ណាមួយបានត្រូវចាត់ចែង ចំពោះបញ្ហានេះដោយភាគីយួនទាំងពីរទេ, ហើយថាពលទាហានយួនខាងជើងនិងយៀកកុង នៅបន្តកាន់កាប់លើទីតាំងនោះដដែល» ។

«ដូច្នេះ, យើងប្រាថ្នាចង់ដឹងអំពីគោលជំហររបស់អស់លោកក្នុងបញ្ហានេះ ។ ហេតុអ្វីបានជាអស់លោកមិនបានធ្វើសោះ តាមកាលបរិច្ឆេទដែលត្រូវបានកំណត់ ហើយពេលណាទៅ ទើបអស់លោកលៃលកជម្លៀសពលទាហានចេញពីទឹកដីរបស់យើង?» ។

ចម្លើយរបស់យួនខាងជើង គ្មានជាប់ទាក់ទងបន្តិចណាសោះជាមួយកម្មវត្ថុនៃអង្គប្រជុំ ៖ ការដកទ័ពថយនៃពួកកុម្មុយនិស្តយួនចេញពីទឹកដីខ្មែរ ។ តាមធម្មតាភាពរបស់យួន ជាសាសន៍ឈ្លានពានទាប់ថោកមិនចេះអៀនខ្មាស់, អ្នកការទូតយួនខាងជើង ត្រាន់-វ៉ាន់ទឹក ត្រឡប់ជាផ្តន្ទាទោស «នយោបាយឈ្លានពានរបស់ចក្រពត្តិនិយមអាមេរិកាំង», ហើយអះអាងតាមសំនៀងដ៏ឧឡារិកបំផុតក្នុងពិភពលោកនេះថា ៖ «ចំពោះកម្ពុជា, រដ្ឋាភិបាលនៃសាធារណរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យវៀតណាម បានបន្តជាប្រចាំនូវនយោបាយមិត្តភាព និងភាពជាអ្នកជិតខាងដ៏ត្រឹមត្រូវ ដោយផ្អែកទៅលើគោលការណ៍ទាំងប្រាំនៃការរួមរស់ដោយសន្តិភាព តាមកិច្ចព្រមព្រៀងនៅហ្សឺ

ណែវក្នុងឆ្នាំ១៩៥៤ស្តីពីឥណ្ឌូចិន ក្នុងកិច្ចគោរពទៅវិញទៅមកដល់ផលប្រយោជន៍នៃភាគីទាំងពីរ ហើយដោយគ្មានការជ្រៀតជ្រែកលើកិច្ចការផ្ទៃក្នុងរបស់ភាគីមួយទៀត ។ រដ្ឋាភិបាលវៀតណាមខាងជើងបានគោរពជានិច្ច នូវឯករាជភាព, អធិបតេយ្យភាព, អព្យាក្រិតភាព និងបូរណភាពដែនដីនៃរាជាណាចក្រកម្ពុជា នៅក្នុងព្រំដែនដាបច្ចុប្បន្ន ។

បន្ទាប់មក, ត្រាន់-វ៉ាន់ទឹកបានថ្លែងគោរពដល់«នយោបាយរបស់សីហនុដើម្បីឯករាជ្យ, សន្តិភាព និងព្យាក្រិតភាពខ្មែរ ដើម្បីរក្សានិងពង្រឹងចំណងមិត្តភាព និងភាពជាអ្នកជិតខាងល្អប្រសើរ ជាមួយសាធារណរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យយួន» ។ រួចហើយ, ត្រាន់-វ៉ាន់ទឹករំលឹកអំពីការវាយកំទេចស្ថានទូតយួនខាងជើង នៅថ្ងៃទី១១មិនាថា «ជាការរំលោភលើច្បាប់អន្តរជាតិ ចំពោះអភ័យឯកសិទ្ធិរបស់តំណាងទូត», ហើយនិយាយថា «ឧប្បត្តិហេតុថ្មីៗនេះមានភាពធ្ងន់ធ្ងរបំផុតនិងផ្ទុយពីមិត្តភាព ដែលមេដឹកនាំនៃប្រទេសទាំងពីរបានប្រកាន់យកឥតឈប់ឈរ សំរាប់ផលប្រយោជន៍របស់ប្រជាជាតិផងខ្លួន» ។ ភារធារីយួនខាងជើងបានស្នើរជាបញ្ហាសឲ្យទទួលថា «រាល់បញ្ហាដែលបានកើតឡើង ក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងប្រទេសទាំងពីរ នឹងត្រូវដោះស្រាយតាមការចរចា» ។ ស្តីពី «ឧប្បត្តិហេតុនៅថ្ងៃទី១១មិនា», ត្រាន់-វ៉ាន់ទឹកប្រាថ្នាចង់ដឹងអំពី«វិធានការណ៍ជាក់ស្តែងទាំងឡាយ» ដែលខ្មែរត្រូវចាត់ចែង ដើម្បីចៀសវាងបាតុកម្មថ្មីទៀត ដើម្បីផ្តន្ទាទោសពួកបាតុករ និងដើម្បី«សងជម្ងឺចិត្តនៃភាគីយួនដែលរងការខូចខាត» ។

បន្ទាប់មក, តំណាងខាងរដ្ឋាភិបាលបដិវត្តន៍បណ្តោះអាសន្នយៀកកុង យ៉-អាញ់ទន់ បានឡើងថ្លែង ដោយផ្ញូនពាក្យសំដីរបស់គណប្រតិភូហាណូយ ៖ ចំពោះអ្នកការទូតយៀកកុងនេះ ពុំមានការរៀបរាប់ណាមួយអំពីវត្តមាននៃពលទាហានរបស់ខ្លួនក្នុងទឹកដីខ្មែរទេ ។

យ៉-អាញ់ទន់ ប្រកាសថា ៖ «តាមធម្មតា, នយោបាយរបស់យើងចំពោះរាជាណាចក្រខ្មែរ មានលក្ខណៈច្បាស់លាស់ ហើយត្រូវបានបញ្ជាក់ជាឧឡារិកជាច្រើនលើក នៅក្នុងឯកសារជាគ្រឹះទាំងឡាយរបស់រណសិរ្សរំដោះជាតិ និងរដ្ឋាភិបាលបដិវត្តន៍បណ្តោះអាសន្នវៀតណាម ។ កន្លងមក, ក៏ដូចបច្ចុប្បន្ននិងទៅអនាគត, យើងគោរពអធិបតេយ្យភាព, ឯករាជភាព, ឯកភាព និងបូរណភាពដែនដីខ្មែរក្នុងព្រំដែនបច្ចុប្បន្ន ។ យើងចៀសវាងដាច់ខាត នូវការជ្រៀតជ្រែកលើកិច្ចការផ្ទៃក្នុងរបស់កម្ពុជា ហើយគោរពរបបនយោបាយរបស់កម្ពុជា ។ ខ្ញុំទទួលភារកិច្ចពីរដ្ឋាភិបាលមកដើម្បីបញ្ជាក់ជាថ្មីទៀតថា នយោបាយនេះគ្មានការកែប្រែ» ។

ដោយដើរតាមឧទាហរណ៍នៃសហសេវិកយួនខាងជើង, ភារធារីយៀកកុងបាន